

ΚΟΣΜΙΑ ΚΑΙ... ΜΗ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Γιατί οι αυστραλογεννημένοι μας δεν ενδιαφέρονται για την παροικία

Σαν κάποιος που γεννήθηκε και έζησε όλη του τη ζωή σε ξένες πατρίδες, έχω συζητήσει αμέτρητες φορές την αναπόφευκτα διαφορετική κουλτούρα μου. Δεν θεωρώ τον εαυτό μου «απόδημο» γιατί δεν έχω... αποδημήσει από την Ελλάδα, παρόλο που την θεωρώ μητέρα πατρίδα και την επισκέπτομαι όσο τακτικά μπορώ. Έχω και προσωπική εμπειρία της ζωής των Ελλήνων της Διασποράς που ζουν σε εκ διαμέτρου διαφορετικές κοινωνίες ξένων χωρών, οι οποίες επιρρέασαν την προσωπικότητά μου και τα πιστεύω μου.

Στην Αίγυπτο, όπου γεννήθηκα και έζησα τα πρώτα 22 χρόνια θεωρούσα τον εαυτό μου Έλληνα αν και μόνο σαν τουρίστας την είχα επισκεφθεί. Στην Αλεξάνδρεια ένιωθα ξένος γιατί γαλουχήθηκα σε ελληνικά σχολεία, εκκλησιαστικά σε ιερούς ναούς ελληνικού Πατριαρχείου, οι φίλοι μου ήταν μόνο Έλληνες και πολλοί συγγενείς μου πολέμησαν σαν εθελοντές στις ελληνικές ένοπλες δυνάμεις.

Στην οικογένειά μου, ο πατέρας μου που μετανάστευσε στην Αίγυπτο από την Σύμη σε ηλικία τεσσάρων χρόνων και δεν είχε επιστρέψει ποτέ, έσπευσε να υπηρετήσει εθελοντής όταν η ελληνική κυβέρνηση ζήτησε ιταλομαθείς Αιγυπτιώτες. Η μητέρα μου είχε διαφωνήσει και τον ρώτησε «που μ' αφήνεις με τρία παιδιά;» για να πάρει την απάντηση που είναι τώρα οικογενειακό ανέκδοτο: «Πρώτα η Ελλάδα και μετά η γυναίκα και τα παιδιά!»

Δεν ήταν, όμως, ανέκδοτο τότε που η Ελλάδα πολεμούσε μια αυτοκρατορία εισβολέα. Δεν ήταν ανέκδοτο και επειδή δεν θεωρούσαμε πατρίδα μας την Αίγυπτο, δεν τρέχαμε τού σκοτωμού να πολιτογραφούμε Αιγύπτιοι, ούτε μιλούσαμε την αραβική γλώσσα στα σπίτια μας.

Όταν μετανάστευσα στην Αυστραλία, γνώρισα διαφορετικούς Έλληνες της Διασποράς, ανθρώπους που κράτησαν τη

Τα αυστραλογεννημένα παιδιά μιλούσαν αγγλικά, φοιτούσαν σε αυστραλέζικα σχολεία και ένιωθαν Αυστραλοί, παρόλο που τιμούσαν τα ελληνικά ήθη και τις παραδόσεις μας.

γλώσσα, τα ήθη και τα έθιμα, αλλά ήταν αυστραλοί πολίτες και τα παιδιά τους μιλούσαν αγγλικά, ενώ τα ελληνικά τους ήταν χειρότερα από αυτά που χρησιμοποιούσαν οι Αιγύπτιοι υπάλληλοί μας, ή οι υπηρέτες σε πλούσια ελληνικά σπίτια. Τα αυστραλογεννημένα παιδιά μιλούσαν αγγλικά, φοιτούσαν σε αυστραλέζικα σχολεία και ένιωθαν Αυστραλοί, παρόλο που τιμούσαν τα ελληνικά ήθη και τις παραδόσεις μας. Τότε, το 1957, συνειδητοποίησα πως τα αυστραλογεννημένα δεν ένιωθαν ξένοι στη χώρα που γεννήθηκαν και θα ζούσαν όλη τους τη ζωή.

Είναι κακό αυτό; Πιστεύω όχι και συμφωνώ με την άποψη του Ηλία Βενέζη, ο οποίος συμβούλεψε την ελληνική κυβέρνηση να ενθαρρύνει τα ελληνόπουλα της Διασποράς να γίνουν φιλέλληνες αν στόχος της ήταν να κρατήσει αυτά τα παιδιά κοντά στην Ελλάδα. Διαφορετικά, θα τα χάναμε.

Αυτό έχει συμβεί στην Αυστραλία, όπου τα παιδιά μας είναι φιλέλληνες, αγαπούν την Ελλάδα, την επισκέπονται και απολαμβάνουν τον τρόπο ζωής των κατοίκων

της. Όπως τα παιδιά και εγγόνια μας, αλλά πόσα θα προτιμούσαν να ζήσουν μόνιμα εκεί; Πολύ λίγα.

Ας μη γελιόμαστε, τα παιδιά μας δεν είναι μετανάστες που νοσταλγούν τη ζωή στο χωριό, το νησί ή την πόλη που γεννήθηκαν, απέκτησαν φίλους, όπου σπούδασαν, όπου ερωτεύθηκαν.

Η σχέση τους με την Ελλάδα είναι συναισθηματική, όπως είναι για εμένα η Σύμη, όπου γεννήθηκαν οι γονείς μου, που περπάτησαν στα καλντερίμια της, που ανέβηκαν την μεγάλη σκάλα και όπου είναι θαμμένοι οι πρόγονοί τους.

Τι σχέση έχουν τα παιδιά μου με την Σύμη που επισκέφθηκαν σαν παιδιά και αργότερα σαν γονείς με τα δικά τους παιδιά; Και τι σχέση έχω εγώ και τα παιδιά ή τα εγγόνια μου με την Συμαϊκή Αδελφότητα; Τι έκανε η Συμαϊκή Αδελφότητα για να ελκύσει τα αυστραλογεννημένα της, τι έκαναν οι δεκάδες εθνοτοπικοί οργανισμοί μας που εξαφανίστηκαν χωρίς ν' αφήσουν ίχνη; Βέβαια, θα προσθέσω πως ό,τι και αν έκαναν θα ήταν καταδικασμένο σε αποτυχία. Γιατί ένας αυστραλογεννημένος επιχειρηματίας, επιστήμονας, επαγγελματίας να διαθέσει τον πολύτιμο χρόνο του για ένα μικρό σωματείο χωρίς μέλλον;

Ίσως, λέω, να υπήρχε μεγαλύτερο ενδιαφέρον για τα αυστραλογεννημένα μας, αντί να χάνουν τον καιρό τους με ένα μικρό σύλλογο, να υπηρετήσουν σε μια ομοσπονδία ελληνικών σωματείων που θα στεγάζεται σε ένα πολυτελές μέγαρο με χιλιάδες μέλη που θα απολάμβαναν ένα πλήθος δραστηριοτήτων.

Όμως, γεννιέται ένα ουσιαστικό πρόβλημα που θα σκοτώσει κάθε τέτοια προσπάθεια, γιατί μια ομοσπονδία σωματείων θα έχει μόνο έναν πρόεδρο... Τι λένε οι φίλοι μας Ιταλοί; quattro greci cinque comandanti, δηλαδή τέσσερεις Έλληνες, πέντε διοικητές!

Σοφά λόγια

«Πρώτον, να θυμάστε να κοιτάτε ψηλά τ' αστέρια και όχι χαμηλά τα πόδια σας. Δεύτερον, να μην τα παρατάτε ποτέ στην εργασία σας. Η δουλειά δίνει στον άνθρωπο νόημα και σκοπό, η ζωή είναι άδεια χωρίς αυτήν. Τρίτον, αν είστε αρκετά τυχεροί ώστε να βρείτε την αγάπη να θυμάστε πάντα ότι είναι πολύ σημαντική και να μην την πετάτε.» - Stephen Hawking, 1942-2018, Βρετανός φυσικός

Καλό!

Μία όμορφη ξανθιά παίζει σε ένα τηλεπαιχνίδι γνώσεων. Έχει πολύ άγχος αλλά βάζει τα δυνατά της για να αποδείξει ότι οι ξανθιές δεν είναι καζές. Της λέει λοιπόν ο παρουσιαστής: «Σου έχω μια πολύ απλή ερώτηση για... 1000 ευρώ: Ποιος ήταν ο πρώτος άνδρας;» Το σκέφτεται λίγο η ξανθιά και απαντάει: «Ο πρώτος ήταν ο... Βαγγέλης, ο φούρναρης, αλλά μου έδωσε μόνο 50 ευρώ! 1000 ευρώ ακόμα δεν έχω πάρει από κανέναν...»

ΡΕ 'ΣΕΙΣ, ΤΟ ΓΥΡΝΑΜΕ ΛΙΓΟ ΣΕ ΎΦΕΣΗ ΓΙΑΤΙ ΕΧΩ ΕΞΑΝΤΛΗΘΕΙ Μ' ΑΥΤΟΥΣ ΤΟΥΣ ΡΥΘΜΟΥΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ;